

bange for, at den kan fortolkes eller rettere sagt omgaaes, saaledes at Mindretallet ikke vil faa den Ret, som i Virkeligheden kan tilkomme det. Det ærede Medlem fra Vinderup fremdrog forleden Dag her i Salen et Eksempel derpaa, og ved nærmere og grundig at undersøge dette Forhold er jeg kommen til det Resultat, at det ærede Medlem har fuldkommen Ret, og da det sikkert er saaledes, at Valgmaaden kan anvendes saaledes, at et Mindretal ikke en Gang kan blive Nr. 3 paa Listen, mener jeg, at det vil være aldeles nødvendigt, at dette Punkt i Forslaget bliver ændret saaledes, at Mindretallet altid kan faa sin Ret og sin Mand med paa Listen. Nu glædede det mig forleden Dag at høre, at ogsaa den ærede Kultusminister indrømmede dette og lod forstaa, at han var villig til at gaa med til en saadan Ordning, som jeg altsaa haaber vil komme ind i Forslaget.

Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre), som havde Ordet forleden Dag, holdt jo et varmt og hjerteligt Foredrag angaaende disse Forslag og angaaende de kirkelige Forhold i det hele taget, og jeg kan i mangt og meget slutte mig til det ærede Medlem; men der var ogsaa noget i det ærede Medlems Foredrag, som jeg maa tage Afstand fra. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at han ønskede meget, at vi skulde skynde os saa stærkt med disse Forslag, gøre dem færdige saa snart som muligt, se at faa dem sendte op til Landstinget og saa lade Landstinget slaa dem ihjel, om det tør — det var omtrent hans Ord. Her kan jeg ikke være ening med det ærede Medlem, tværtimod! Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det vilde være ønskeligt at faa tre af de foreliggende Lovforslag gjorte til Love saa snart som muligt, men det er unødvendigt med Hensyn til det fjerde Forslag om Menighedsraad. Her mener jeg rigtig nok, at vi ikke skulle forhaste os, fordi det er et Forslag, som bør faa en grundig og nøjagtig Prøvelse. Jeg tror, at det vilde være rigtigt at give Befolkningen Tid til at blive mere og mere klar over, hvad det er, dette Forslag tager Sigte paa, og hvad man derved vil naa. Jeg tror, at det vil være rigtigt, at Befolkningen faar god Tid til at sætte sig ind i, hvad dette Forslag angaar. Naar Befolkningen faar Klarhed over, hvad det er, man tilsigter og vil, tror jeg, at Befolkningen vil være med og selv ønske netop en saadan Reform. Ere vi naaede frem til, at det er blevet et Folkeønske eller et Folkekrav, da er først

det rette Øjeblik kommet, og da vil Landstinget have meget vanskeligt ved at hindre en saadan Reforms Gennemførelse.

Hermed skal jeg slutte mine Udtalelser og gøre det i Haab om, at den Dag, disse Forslag blive Løv i Danmark, maa blive til Held og Gavn for det kirkelige og kristelige Liv i vort Fædreland.

Rasmus Nielsen: Saa langt jeg kan huske tilbage, har jeg interesseret mig for Spørgsmaal som dem, der ved disse Dages Forhandlinger have ligget paa Tingets Bord. Og det vil derfor heller ikke undre, at jeg havde Trang til at udtale mig ved denne Lejlighed. Jeg skal da vedkende mig, at den Lyst, jeg kunde have dertil, og den Trang var omtrent helt drevet væk allerede, inden vi naaede sidste Lørdag. Der var sagt saa meget, at det neppe kunde undgaaes, at for alle os, der paa dette Tidspunkt ikke havde haft Ordet, var i alt væsentligt sagt de Ting, som vi kunde ønske at fremføre. Var end hvert enkelt Forhold ikke fremført paa netop den Maade, som hver af os personlig kunde ønske, vidste vi jo alle, at disse Forslag vilde blive til Genstand for Forhandling i et Udvalg og komme tilbage igen, og vi vilde da faa Lejlighed til, hvis det blev nødvendigt, at optage til Forhandling de Enkeltheder, vi ikke maatte føle os fuldt tilfredse med. Naar jeg derfor i Lørdags alligevel begærede Ordet, var det, fordi jeg havde en Følelse af, at man da var lige paa Nippet til at slutte Forhandlingen, og jeg havde ønsket paa Grund af Forhold, som stærkt berøre min Valgkreds, at udtale mig angaaende Forslaget om selvejende Kirkers Vedligeholdelse. Jeg skal da nu først nævne, hvad jeg har at sige i saa Henseende, og saa tillade mig nogle faa Bemærkninger om de andre Lovforslag. Det naturligste vilde være, at jeg sagde den højtærede Minister Tak for, at dette Lovforslag ligger paa Tingets Bord. Jeg har af Mænd fra min Valgkreds været anmodet om at faa dette Spørgsmaal bragt frem, og allerede i Fjor overgav jeg til den daværende Kirkeminister et Forslag i saa Henseende, som var formet af de Folk, som særlig vare interesserede i dette Spørgsmaals Løsning. Det førte den Gang ikke til noget. Nu foreligger der fra Ministeriets Haand et Forslag, der — det erkender jeg — er udarbejdet langt fyldigere, end der kunde være Tale om ved privat Initiativ, og som vi derfor maa være taknemmelige for. Jeg ser heller ikke rettere, end at det i alt væsentligt tilfredsstiller de Ønsker,